

ostatně nesprávně posoudil zájem služby a nezohlednil zájem úředníka. Rovněž nesprávně použil zásadu přiměřenosti tím, že rozhodl, že napadené rozhodnutí tuto zásadu respektuje, zatímco nebylo ani přiměřeným opatřením, ani nejméně omezujícím. Soud se dále dopustil nesprávného posouzení rovnocennosti nebo srovnatelnosti nového pracovního místa s dřívějším zaměstnáním. Podle jeho odůvodnění totiž každé přeřazení spojené se získanou platovou třídou respektuje kritérium rovnocennosti zaměstnání. Soud konečně opomněl uvést skutečnosti, které mu sloužily k hodnocení morální újmy utrpěné žalobcem.

Soud se rovněž dopustil četných nesprávných právních posouzení. Označil nejprve rozhodnutí o změně přidělení za pouhé vnitřní organizační opatření, povinnost odůvodnění za povinnost považovanou za obecnou právní zásadu. Dále se Soud dopustil nesprávného právního posouzení tím, že neprohlásil porušení práva na spravedlivý proces k újmě navrhovatele. Soud se rovněž dopustil nesprávného právního posouzení, pokud jde o uplatnění práva na svobodu slova tím, že se opomněl jasně vyslovit ohledně rozsahu práva na svobodu slova, kterého mohl požívat navrhovatel v projednávané věci. Soud se konečně dopustil nesprávného právního posouzení, pokud jde o uplatnění práv obhajoby a zejména práva být slyšen před rozhodnutím o přeřazení.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná usnesením Commissione Tributaria Provinciale di Napoli ze dne 15. července 2004 ve věci Casa di Cura Privata Salus SpA proti Agenzia Entrate Ufficio Napoli 4

(Věc C-18/05)

(2005/C 93/09)

(Jednací jazyk: italština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla usnesením Commissione Tributaria Provinciale di Napoli (Itálie) ze dne 15. července 2004 ve věci Casa di Cura Privata Salus SpA proti Agenzia Entrate Ufficio Napoli 4, které došlo kanceláři Soudního dvora dne 20. ledna 2005, předložena žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Commissione Tributaria Provinciale di Napoli žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následujících otázkách:

- 1) Vztahuje se osvobození uvedené v čl. 13 B písm. c) šesté směrnice Rady 77/388/EHS ⁽¹⁾ ze dne 17. května 1977 na DPH uhrazenou na vstupu při pořízení zboží určeného pro činnost osvobozenou od daně také v případě, když se subjekt, který si pořídil zboží určené k výkonu této činnosti, následně rozhodne prodat ho jiným subjektům?
- 2) Obsahuje toto ustanovení bezpodmínečná a dostatečně přesná pravidla, aby bylo přímo použitelné ve vnitrostátním právním řádu?
- 3) Jaký význam je třeba přikládat z hlediska přímého účinku směrnice následující okolnosti: výše uvedený čl. 13 odst. 1 stanoví, že členské státy jsou povinny při provedení těchto pravidel [B písm. c)] stanovit podmínky k „zamezení jakýchkoli daňových úniků, vyhýbání se daňovým povinnostem či zneužití“?

⁽¹⁾ Úř. věst. L 145, 13.6.1977, s. 1.

Žaloba podaná dne 20. ledna 2005 Komisí Evropských společenství proti Dánskému království

(Věc C-19/05)

(2005/C 93/10)

(Jednací jazyk: dánština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 20. ledna 2005 (telefax ze dne 14.1.) žaloba směřující proti Dánskému království podaná Komisí Evropských společenství, zastoupenou N. B. Rasmussenem a G. Wilmsem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Komise Evropských společenství navrhuje, aby Soudní dvůr:

- určil, že Dánské království tím, že nezaplatilo Komisi částku 18 687 475 DKK jako vlastní zdroje spolu s úrokem z prodlení z této částky od 27. července 2000, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z práva Společenství a zejména článku 10 Smlouvy o ES a článků 2 a 8 rozhodnutí Rady 94/728/ES, Euratom ⁽¹⁾ ze dne 31. října 1994 o systému vlastních zdrojů Evropských společenství;
- uložil Dánskému království náhradu nákladů řízení.